

1. Jak písnička zbloudilá v přítmí skal,
kde tříští ji ostří hran,
jak láska, co pláchla, to, jak ses bál,
tak čas píše po tvářích nám.
2. Už nehoukej, vláčku, už nemám čas,
musím pohádky klukům číst,
snad jednou až, jednou, snad jednou zas,
až obrátím tenhleten list.
- R: Víš, jím by se stýskalo a mně zrovna tak,
kdo by ovládal jeřáb a hák,
kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,
tak ještě chvíli, snad rok, snad pak.
3. Ta holka, co vzal jsem si, co mám rád,
je smutná, když utíkám pryč,
ten pohled, když vidím ji ve dveřích stát,
jak zamyká nadvakrát klíč.
- R: Víš, jím by se stýskalo a mně zrovna tak,
kdo by ovládal jeřáb a hák,
kdo by zahoukal sanitkou a opravil vlak,
[: tak ještě chvíli, snad rok, snad pak. :]